

сине мой, Бруте!« Завилъ се съ тога та си, и падналъ мъртавъ до позѣтъ на Помпеева та статуя (44 год. пр. Хр.).

Убийци ти съ радость обадили на народътъ за умираше то на тиранинътъ, както тии наричали Цѣсаря; нѣ се излѣгали въ надежда та си; народътъ се поразилъ отъ тая вѣсть, нѣ не казалъ ништо. Цѣсаревий приятель Антоний, който билъ на онова врѣме консулъ; наредилъ да се изгори тѣло то му съ слава (споредъ обичайтъ на онова врѣме); тамъ той съ распалени думи свършилъ слово то си съ тия думи; »И ти, непобѣдимий юначе, остана неповрѣденъ въ толкова боеве само за това, да загиниши посрѣдъ насъ!« Римляне ти се разлютили, грабнали главни отъ огньтъ, и искали да запалятъ къшти ти на убийци ти, които едва сполучили да побѣгнатъ отъ Римъ. Честолюбивий Антоний намислилъ да се въсползова отъ това настроение на народътъ, та да подчини подъ своя власть сенатътъ и да захване мѣсто то на Цѣсаря.

Вторий триумвиратъ. На онова врѣме се върналъ въ Римъ Цѣсаревий роднина Октавий, когото бездѣтний Цѣсарь билъ посинилъ, отредилъ го наслѣдникъ на имотътъ си, и го пратилъ въ Гръция да се уче. Той билъ младъ малкъ на бой, нагледъ много смиренъ, нѣ много хитръ и проницателенъ. Наслѣдство то му билъ вече сполучилъ да завладѣе Антоний; Октавий добилъ само една часть отъ имотътъ на повилителътъ, и на частьтъ я раздалъ на ветерани ти на Цѣсаря, съ което ги привлѣклъ на своя страна. Той най-напрѣдъ се присѣдинилъ на республиканска та партия на сенатътъ, който тогава се намиралъ въ борба съ Антония. Прѣстарѣлий Цицеронъ пакъ се явилъ на чело на республиканска та партия, и зелъ да напада Антония съ слова та си въ сенатътъ, както нѣкога нападалъ Катилина (тия слова се наричатъ *филипки*, по подражение на слова та на Демостена срещу Филипа).